

ste Samfundslags Ødselhed og flotte Vaner ganske ødelægge Virkningerne af et flittigt Folks Arbejde.

Det er vel sandt, at Arbejde er Kilden til al Velstand, men Arbejdet alene gør det nu ikke. Navnlig hjælper det ikke til Velstand, at flere indenfor Nationen unddrager sig det produktive Arbejde og dækker sig ved alle Haande tvivlsomme Spekulationer. Men saaledes som det moderne Samfund er indrettet, ser vi en stadig voksende Skare af Folk, der spekulerer i Befolkningens Forbrug, i Befolkningens Forsyning med Varer, Folk, der unddrager sig det produktive Arbejde, Folk, hvis Nytte for Samfundet er ringe, ja, hvis Tilværelse maaske endog er skadelig. De fordyrer Varerne og er et unødvendigt Led i Omsætningen; men de kan eksistere i Ly af den hellige Frikonkurrences Princip, og de kan handle med Nationens Midler efter Forgodtbefindende. Vi har i 1919 set, at de har kunnet forøde Nationens Midler ved tvivlsomme Spekulationer i Udlandet. Det, vi ved møjsommeligt Arbejde indtjente i Krigsaarene, har disse Spekulanter næsten sat over Styr i et eneste Aar, i 1919. . . . (*Fraenkel*: Overdrivelse!) . . . Nej, det er ikke Overdrivelse, det er fuldkommen rigtigt, de har bidraget i væsentlig Grad til at øge Vanskelighederne for os.

Derfor er en Kontrol nødvendig, og derfor er Bankerne kommet til den danske Rigsdag og har sagt: Vi kan ikke klare Vanskelighederne længere. Thi det Forslag, her foreligger, er, som jeg sagde forleden Dag, Erhvervenes, Bankernes Forslag. De har selv indset, at det ikke gik an at lade alt gaa sin egen skæve, ukontrollerede Gang.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at Regeringen skulde stille sig i et godt Forhold til Erhvervene. Jeg har ikke vidst, at Regeringen stod i noget slet Forhold til Erhvervene. Jeg har tværtimod den Opfattelse, at Erhvervslivet, fra regnet en enkelt Retning, repræsenteret af det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), har været særdeles vel tilfreds med Regeringen, og at Regeringen har taget alt muligt skyldigt Hensyn til Erhvervene, mange vilde maaske mene for meget Hensyn — men Forholdene har været vanskelige; jeg forstaar saa godt, at man maaske har givet efter paa Omraader, hvor man muligvis burde have staaet fast.

Endelig sagde det ærede Medlem, at man skulde etablere en Forhandling med Ententelandene for at faa Klarhed over, hvorledes vi stod. Det falder sammen med

de Udtalelser, som det ærede 16de Medlem for Hovedstaden (*Fraenkel*) fremkom med forleden Dag. Det ærede Medlem sagde, at han havde hørt, at jeg ved en given Lejlighed skulde have sagt: Lad os faa denne Forhandling hurtigst muligt, lad os komme til Forstaaelse med England, lad os faa at vide, hvad vi skal betale af Krigsomkostningerne. Jeg vedkender mig disse Udtalelser. Jeg vedkender mig, at jeg allerede for lang Tid siden har sagt: Lad os faa en generel Forhandling med Udlandet, med Ententen. Jeg har den Opfattelse, at det er muligt at komme til en Forstaaelse, at man dog til syvende og sidst ikke kan staa sig ved at ødelægge det danske Samfunds Økonomi. Den overordentlige Kommission har for ganske nylig stillet Forslag om en saadan Forhandling, og det er mit Haab, at Forhandlingen maa komme i Stand snarest muligt og bringe et for Danmark gunstigt Resultat.

Endnu et Par Ord til det ærede Medlem. Han anførte som Vidnesbyrd paa sin Opfattelses Rigtighed, at man i England var ved at gaa bort fra Foranstaltninger, som var trufne under Krigen, og han sagde udtrykkelig — jeg kan ikke citere ham ordret, for jeg har ikke set Fortrykket af Rigsdagstidende —, at den tidligere engelske Levnedsmiddelminister Mr. Roberts har sagt, at hen i Marts Maaned kunde man give Handelen i England fri. Jeg maa hertil sige, at noget saadant har Mr. Roberts ikke sagt. De Meddelelser, som er givne den danske Offentlighed om Forholdene i England, er forkerte. Man har i England et Levnedsmiddelministerium, man har en særlig lovordnet Kontrol med Levnedsmidler. Den herhenhørende Lov udløber den 31. August i Aar. Der er selvfølgelig i England delte Meninger om, hvorvidt Loven er heldig eller ikke. Nogle mener, at den ikke bør fornyes, men det er utvivlsomt ikke Flertallet af det engelske Folk. For nogen Tid siden blev der nedsat et Kabinetsudvalg, et Udvalg af de mest fremragende engelske Ministre til at overveje, om Loven skulde fornyes eller ikke. Dette Udvalg har afgivet sin Beretning.

Mr. Roberts er ikke længere Levnedsmiddelminister, idet han for ikke ret længe siden har taget sin Afsked af rent politiske Grunde, fordi han ikke længere vilde tage Ansvar for Koalitionsregeringens Handlinger. Han sad i Ministeriet sammen med en anden Repræsentant for Arbejderpartiet; de er begge gaaet af. Efter